

NINNI SCHULMAN

Tyttö lumisateessa

TAMMI

NINNI SCHULMAN

Tyttö lumisateessa

Suomentanut Maija Kauhanen

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Luvussa 4 lainataan Birger Sjöbergin runoa ”Kom, grymma död”.

Eeva Kilven runo ”Sano heti jos minä häiritseen” luvussa 21 on julkaistu kokoelmassa *Laulu rakkaudesta ja muita runoja*, WSOY 1972.

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS
Flickan med snö i håret ILMESTYI 2010.

COPYRIGHT © NINNI SCHULMAN 2010

PUBLISHED BY AGREEMENT WITH HEDLUND AGENCY

SUOMENKIELINEN LAITOS © KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2017

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-951-31-9653-0

Signelle ja Svenille

HÄNEN EI tarvinnut kuin nostaa tavaratilan luukku auki, avata tytön kapeiden ranteiden ympärille solmittu naru ja osoittaa kohti mökkiä, ja tyttö lähti liikkumaan ylös mäkeä. Ei vastalauseita. Ei itkua.

Kaipa tyttö oli jo luovuttanut. Tai sitten hän ei enää jaksanut kirkua.

Hämärä laskeutui nopeasti. Järvi, joka hänen muistikuvissaan oli pilkottanut koivujen välistä ulkorakennuksen takana, ei näkynyt, mutta hän kuuli jäällä ajavien moottorikelkkojen äänet. Niitä täytyi olla ainakin kaksi ajelemassa ristiin rastiin järven poikki. Sitä hän ei ollut ottanut huomioon.

Tytön poninhännälle putoili pieniä lumihiutaleita, ja hän huomasi, että tämän oli vaikea pysyä pystyssä kädet selän taakse sidottuina. Vaikka tyttö oli niin hento, kantohanki petti tämän alla monta kertaa. Tyttö ei kuitenkaan sanonut mitään, uikutti vain hiljaa.

Kerran tyttö käänsi päätään yrittäen tavoittaa hänen katseensa, mutta hän ei kyennyt auttamaan tyttöä. Sen sijaan hän tönäisi tyttöä eteenpäin. Hänen piti saada tämä valmiiksi ennen kuin ketään tulisi.

Oli niin kylmä, että hengitys höyrysi valkoisena ja paksumana suusta, mutta hän tunsu hien virtaavan kainaloistaan eikä voinut olla pälyilemättä jatkuvasti ympärilleen, vaikka oli sen takia vähällä horjahtaa itsekin.

Miten minä tämän teen?

Muutaman metrin päässä talon päädystä hankikanto petti taas tytön alla. Tällä kertaa tyttö vajosi syvemmälle, seisoi

lumessa reisiä myöten. Silloin hän otti pistoolin esiin. Kädet tärisivät, kun hän otti paksun rukkasen kädestä ja tähtäsi.

Yksi laukaus.

Tyttö kaatui eteenpäin, osui kasvot edellä irtolumeen ja jäi makaamaan liikkumattomana. Suusta vain kuului eriskummallista korinaa. Hän ei ollut eläissään kuullut mitään vastaavaa.

Jottei joutuisi katselemaan, kuinka veri pulppusi takaravosta, hän kiiruhti takaisin autolle tarpoen lumessa isoin harppauksin.

Älä mene nyt paniikkiin. Älä mene paniikkiin.

Täristen kuin horkassa hän otti lapion tavaratilasta. Helly Hansen -paita liimautui kiinni hikiseen ihoon.

Kun hän oli tajunnut mitä joutuisi tekemään, hän oli miettinyt pitkään, minne piilottaisi ruumiin. Paras ratkaisu, jonka hän keksi, oli kätkeä se johonkin varmaan paikkaan ja kaivaa se sitten maahan metsään, kun routa olisi sulanut. Yöllä ajatus oli tuntunut järkevältä. Nyt se ei enää tuntunut. Miten hän pystyisi tulemaan takaisin tänne, menemään tuonne sisälle ja...

Mutta nyt vaihtoehtoja ei enää ollut. Tyttö oli kuollut.

Lumipeite maakellarin edessä metsänreunassa oli tiiviimpi kuin miltä se aluksi oli näyttänyt, ja oven tukkeena olevan lumen luomisessa kesti paljon pidempään kuin hän oli ajatellut. Kun hän viimein oli valmis, uusi lumi peitti talon vierellä makaavaa pientä ruumista kuin hento puuterikerros.

Hän jätti lapion nojaamaan seinään kuin järjestelmällinen talonomistaja hyvin tehdyn työn jälkeen, nosti paksun säpen ja veti oven auki. Sitten hän hiipi tytön luo, varovasti ikään kuin tämä voisi yhtäkkiä nousta istumaan ja katsoa häntä.

Tytön jalat olivat jäätyneet kiinni hankeen, ja hän ryhtyi kaivamaan käsillään lunta pois reisien ympäriltä. Kantohanki

raapi ranteita, ja hän muisti tunteen lapsuudesta niiltä lukemattomilta kerroilta, kun hän rakensi lumimajaa. Kun kuoppa tuntui tarpeeksi suurelta, hän tarttui tyttöä kainaloiden alta ja nosti tämän pystyyn. Paksu, sinimusta veri oli jo jäänyt kiinni tytön hiuksiin, ja oikea silmä tuijotti hänen ohitseensa kuusten lomaan. Muulta osin kasvoista ei saanut selvää.

Saatuaan ruumiin ylös kuopasta hän ryhtyi riisumaan tyttöä. Hän kokosi vaatteet kasaan taakseen. Tyttö oli hänen mielestään liian laiha. Kylkiluut erottuivat nuoren tytön pyöreiden rintojen alapuolella selvinä.

Samalla kun hän otti mustat jätesäkit ja pitkän muovinarun taskustaan, hän kuuli moottorikelkkojen tulevan lähemmäksi.

Saakeli!

Mitään ajattelematta hän tarttui kapeisiin ranteisiin ja raahasi tytön tontin poikki ja sisään kellariin. Siellä tuoksui mullalta ja pakkaselta. Lapsena hän ei ollut koskaan uskaltanut mennä sisään, koska oli pelännyt kuollakseen hämähäkkejä. Lattia oli lakaistu puhtaaksi, ja yhdellä seinustalla oli matala hylly, jolla lojui vain kaksi rapulaatikkoa suorassa kulmassa hyllynreunaan nähden.

Hän veti ruumiin niin syvälle pimeyteen kuin sai ja kiirehti sitten kyyryssä ovesta ulos. Hänen oli pakko päästä pois täältä.

Kelkkojen ääni kuului kovempaa ja kovempaa, niiden täytyi olla aivan rannan tuntumassa. Hän ajatteli verta lumella ja autoa, jonka oli jättänyt tien varteen.

Sekä alempaan saranaan että kellarin oven alle oli kiilautunut lumipaakkuja ja jäätä, eikä ovi mennyt enää kiinni.

Hän sähisi kirosanoja ja hakkasi kiivaasti lapiollaan.

Kun hän viimein luovutti, ovi oli vieläkin kymmenen senttiä raollaan. Hän huomasi ärtymyksen, että takkiin

oli tullut isoja veritahroja, sekä rintaan että hihoihin, vaikka hän oli yrittänyt olla varovainen.

Hän lapioi muutaman lastin lunta veriläikkien peitoksi talon nurkalle ja haali tytön vaatteet syliinsä. Kellarin ovelle vievälle pitkälle, vaaleanpunaiselle raidalle hän ei ehtinyt tehdä mitään. Ainakin se oli nyt hoidettu, hän ajatteli kiiruhtaessaan takaisin autolle.

Nyt se oli vihdoin ohi.

1

Magdalena Hansson kohotti viinilasin pimeästä ikkunasta kuvastuvalle heijastukselleen.

”Hyvää uutta vuotta sitten vain. Helvetin hyvää uutta vuotta.”

Hän hymyili ivallisesti, otti pienen siemauksen ja katsoi taas itseään silmiin aivan kuin olisi juhliissa. Sitten hänen hymynsä jäykistyi ja hän pysähtyi. Hän oli sitonut pesemättömän tukan poninhännälle pois tieltä, kun oli puuhamnut muuttolaatikoiden ääressä. Renkaat silmien alla erottuivat jopa ikkunan heijastuksessa, ja vanha verryttelypuku oli täynnä maalitahroja.

Ikkunan takana maahan leijaili yhä uusia lumihiutaleita, jotka olivat isoja ja painottomia kuin voikukan hahtuvat. Magdalena sammutti jalkalampun nähdäkseen pihan poikki. Järvi ei näkynyt, ei liioin laituri. Tontin rajalla lumesta pisti esiin pitkä vadelma-aita. Hän erotti myös marjapensaita ja kaksi omenapuuta, mutta hän oli unohtanut kysyä, mitä lajia ne olivat. Kesä oli tuntunut niin kaukaiselta, kun hän oli allekirjoittanut kauppakirjan. Kaikin mahdollisin tavoin.

Pitää ostaa lumilapio, hän ajatteli. Mikäli minä ylipäättään pääsen täältä huomenna ulos.

Hän sytytti lampun uudestaan, siemaisi lisää viiniä ja laski sitten lasin lähimmän muuttolaatikon päälle.

Pieni jatkettava sänky nurkassa näytti niin yksinäiseltä. Magdalena yritti loihkia esiin mielikuvan nukkuvaista Nilsistä Hämähäkkimies-pyjamassaan, muttei onnistunut. Sen sijaan hän siirsi lisää lastenkirjoja hyllyyn samalla kun pakottautui pitämään ajatuksensa rauhallisella, käsiteltävällä tasolla. Hän oli tyhjentänyt melkein kokonaisen muuttolaatikon, kun näki sen pohjalla valokuva-albumin heidän Hanoin-matkaltaan.

Hän tarttui albumiin hitaasti ja silitti kämmenellään sen pehmustettua kantta, jonka oli ommellut Nilsin päiväunien aikana ensimmäisenä talvena. Sitten hän avasi kangasnauhan solmun ja kävi istumaan lattialle.

Siinä hän oli, heidän ihana pieni poikansa. Keltaisessa froteepotkupuvussa lastenkodin pinnasängyssä, vollottamassa hotellihuoneessa ensimmäisenä yönä ja sitten nukkumassa, arvatenkin lopen uupuneena, pieni nenännykerö Ludvigin kaulaa vasten painautuneena.

Hän ei huomannut kyneleitä ennen kuin ne alkoivat putoilla kotiinpaluulennolta otettujen kuvien päälle.

Silloin puhelin soi.

Magdalena nousi ja alkoi juoksennella huoneesta toiseen etsien langatonta luuria samaan aikaan kun pyyhki kasvojaan paidanhihaan. Viimein luuri löytyi ruokapöydältä lajittelemattoman postipinon päältä.

”Magdalena.”

”Hei Magda. Gunvor tässä. Gunvor Berglund.”

”No mutta hei”, Magdalena sanoi ja nielaisi itkun. ”Hauskaa, että soitit.”

”Soitanko huonoon aikaan?”

”Et, et suinkaan.”

”Tämä ehkä tulee hieman yllättäen, mutta huomasin, että sinulla oli valot päällä, ja ajattelin kysyä, huvittaisiko sinua tulla kylään. Nyt kun me sentään olemme naapureita.”

Helpotuksen tunne yllätti Magdalenan.

”Kiitos, se olisi tosi mukavaa. Minun kai pitäisi oikeastaan järjestellä paikkoja, mutta tulen mielelläni.”

”Sepä hauskaa. Niin, ei mitään ihmeellistä, me kolme vain. Lähetin muuten Bengtin sinun pihallesi vähän lumitöihin. Tässähän on tullut parikymmentä senttiä pelkästään tämän illan aikana.”

Magdalena nojasi ruokapöydän yli ja katsoi ulos. Ja siellä, autotallin pitkällä ajoluiskalla, Bengt tosiaan seisoi pipo otsalta rullalla. Magdalena koputti ikkunaan ja elehti kiitoksen avusta.

”Tule kahdeksan maissa”, Gunvor sanoi.

”Kiitos. Nähdään sitten.”

Magdalena katkaisi puhelun, veti tuolin ruokapöydän alta ja kävi istumaan.

”Hyvin tämä menee”, hän sanoi.

Ja tällä kertaa hän melkein uskoi sen.

Ernst Losjö seisoi isossa makuuhuoneessa peilin edessä ja sitoi solmiotaan tottunein ottein. Gabriellalla olisi varmasti oma mielipide hänen valinnastaan, siitä, miten jokin toinen solmio sopisi paljon paremmin yhteen Gabriellan mekon kanssa. Tietenkin hänen olisi pitänyt kysyä Gabriellalta ensin, mutta hän ei jaksanut välittää.

Hänen täytyisi sanoa se pian, se ettei hän pystynyt enää. Että kaikki tämä, heidän elämänsä yhdessä, oli tyhjää. Mutta nyt oli uudenvuodenaatto.

Hän veti solmun kiinni ja vetäisi pikkutakin ylleen, kam-pasi nyttemmin melkein kokonaan harmaantuneet hiuksensa taakse muutamalla nopealla vedolla ja työnsi kamman takaisin povitaskuun.

Sitten hän jäi seisomaan ja katsomaan heidän makuu-

huonettaan niin kuin olisi ollut siellä ensimmäistä kertaa. Korkeaa parisänkyä valkoisine päätyineen, vaaleanharmaata puulattiaa, mittatilaustyönä tehtyjä pellavaverhoja, joita saattoi vetää ylös ja alas metallirenkaiden ja nyörin avulla. Kaipa tämä oli yksi parhaista sisustustyyleistä, joita heillä oli ollut, mutta hän ei voinut olla ihmettelemättä, kuinka monta kertaa kokonaisen kodin jaksoi laittaa alusta asti uusiksi. Gabriella saattoi kuluttaa tuntikausia repien vanhanaikaisia tapetteja ja kuluneita korkkimattoja pois, hioen puulattioita, lakaten ja maalaten. Kaiken piti aina olla niin *aitoa ja alkuperäistä*, ja kuitenkin lopputulos oli pelkkä hutera kulissi.

Pakkaan vain tärkeimmän mukaan ja otan hotellihuoneen muutamaksi yöksi, hän ajatteli. Sitten järjestän itseleni asunnon Hagforsista. Hedda voi jäädä toistaiseksi asumaan Gabriellan kanssa taloon.

Mutta ensin heidän pitäisi leikkiä pantomiimileikkiä, ja hän panisi parastaan. Gabriella oli valmistellut uudenvuodenjuhlia pitkään, ja niitä hän ei voinut naiselta viedä. Ruokailuhuoneen pöytä oli täynnä tarjottimia, joissa oli viittä kuutta lajia erilaisia cocktail-leipiä ja samppanjalaseja suorissa riveissä. Ei, ei hän mikään hirviö sentään ollut. Asiat piti hoitaa siististi, hän ajatteli.

Ernst astui ulos makuuhuoneesta ja laskeutui leveät – tällä hetkellä valkoiseksi maalatut – portaat alakertaan. Hän näki, kuinka Gabriella sytytti alhaalla eteisessä steariinikynttilöitä kynttelikköihin, jotka Ernst oli Gabriellan iloksi perinyt Wilhelm-sedältään. Gabriellalla oli yllään silkkimekko, jossa oli syvään uurrettu kaula-aukko, ja hän oli asetellut pitkät hiuksensa erityisen taidokkaalle juhlakampaukselle. Ennen Ernstistä oli ollut ihanaa katsoa Gabriellaa juuri sellaisena ja myöhemmin illalla vetää kaikki hiusneulat pois,

niin että hiukset putosivat laskeutumaan selkää pitkin. Nyt Gabriella näytti hänestä lähinnä traagiselta.

”Oletpa sinä kauniina”, hän sanoi.

En minä mikään hirviö ole.

”Kiitos.”

Gabriella puhalsi tulitikun sammuksiin ja kääntyi häneen päin. Ryppy kulmien välissä syveni yhtäkkiä.

”Sinun solmiosi. Minä ajattelin...”

”Minulla on nyt tämä.”

Ernst käveli Gabriellan ohi ja jatkoi matkaa olohuoneeseen, missä steariini kynttilät paloivat ja takkatuli rätisi. Miten saatoin suostua siihen, että me ostimme tuon jääkarhunjäljen? hän ajatteli. Jos edes olisin ampunut eläimen itse. Mutta ei, ei se silti olisi ollut oikein.

Gabriella kopisteli korkeissa koroissaan ja toi vielä yhden tarjottimen.

”Mitenköhän Heddalla menee”, Gabriella sanoi ja pani tarjottimen ruokailutilan pöydälle. ”Ajatella, että hän kerrankin meni juhliin.”

”Niin, sehän oli mukavaa”, Ernst sanoi. ”Kenen luokse hän oli menossa?”

”Jonkun luokkatoverin, luulisin. Hyvä, että he saivat Samuelilta kyydin.”

”Hakeeko Samuel heidät yöllä takaisin?”

”Ei, Hedda jää sen luokkatoverin luo yöksi.”

Ernst nyökkäsi ja katsoi ikkunasta ulos.

”Ehkä parempi niin, tänä yönä näyttää tulevan kunnan myrsky.”

Hän nappasi itselleen yhden cocktail-leivistä ja työnsi sen kokonaisena suuhun. Hän tiesi, kuinka pahasti Gabriella järkyttyisi, eikä juuri sen takia voinut hillitä mielitekoaan.

Gabriella rypisti kuin rypistikin taas otsaansa.

”Lopeta, Ernst! Etkö näe, että rivit eivät mene tasan, kun sinä teet noin?”

Gabriella rupesi ärtyneenä siirtelemään koristeltuja leipäpaloja manikyroiduilla sormillaan saadakseen tarjottimen taas järjestykseen.

Minusta on tullut kuin kuriton kakara hänen kanssaan, Ernst ajatteli, juro murrosikäinen, jonka pitää koko ajan saada osoittaa omaa tahtoaan.

Ovikello soi. Gabriella hätkähti ja kopisteli keittiöön avaten samalla esiliinan nauhat ja nostaen sen päänsä yli.

”Avaa sinä ovi, minä tulen!”

Ernst avasi ulko-oven suupielessään hilpeäksi ja hiukan ilkkuriseksi tarkoitettu hymy, joka oli hänen vakioilmeensä juhlia isännöidessä. *Näytelmä alkakoon.*

Magdalena jäi seisomaan tielle Gunvorin ja Bengtin talon eteen. Pihapolku oli täydellisesti luotu, pieninkään lumikokkare ei ollut vierähtänyt penkkoja pitkin alas, jouluverhot roikkuivat ikkunoissa ja kaksi ulkotulta roihusi portaiden juurella.

Magdalena puristi konvehtirasiaa, joka hänellä oli sattunut olemaan kaapissa. Kauempaa saman tien varrelta kuului naurua ja ilotulitusraketin pauketta.

Suihku oli saanut hänet paremmalle tuulelle. Hän ei ollut oikein löytänyt sopivaa juhla-asua, mutta puhtaiden farkkujen ja vastasilitetyn tunikan tuntu ja hajuveden tuoksu riittivät siihen, että hän tunsu olonsa hienommaksi kuin pitkään aikaan. Elinkelpoiseksi, hän ajatteli ja yritti venytellä nouslessaan portaita.

”Voi kuinka hauskaa, että pystyit tulemaan näin lyhyellä varoitusajalla, Magda.”

Gunvorilla, joka avasi oven, oli yllään punainen esiliina,

jonka hartioissa oli pienet røyhelösiivet. Lyhyet hiukset näyttivät vastalaitetuilta.

”Kiitos”, Magdalena sanoi, pyyhki kengänpohjia muuttaman kerran kynnysmattoon ja astui eteiseen.

Hän halasi varovasti Gunvoria, joka oli paljon pienempi ja heiveröisempi kuin hän muisti. Hän ojensi toppatakkinsa Bengtille, joka seiso i valmiina henkari kädessään ja pukeutuneena kauluspaitaan, siistiin villapaitaan ja solmioon.

”Olettepa te tyylikkäänä! Ja minä sen kuin tulen ihan vain tällaisena.” Magdalena ojensi suklaarasian. ”En suosittel muuttamista kenellekään.”

”Enkö minä saa halausta”, Bengt sanoi esittäen pettynyttä ja levitti käsivartensa.

”Tietysti saat”, Magda sanoi ja katosi Bengtin syliin. ”Ja kiitos kun teit lumityöt, se tuli tarpeeseen.”

Magdalena päästi irti Bengtistä ja katseli ympärilleen eteisessä. Hän huomasi yläkertaan vievän portaikon seinällä muutamat uudet metsäkauriin sarvet, mutta muuten kaikki oli tismalleen niin kuin ennen. Edes talon oma tuoksu, sekoitus kumisaappaita ja mäntysuopaa, ei ollut muuttunut viidessätoista vuodessa.

Kun Magdalena tuli keittiöön, Gunvor oli kaatamassa perunoiden keitinvettä tiskialtaaseen. Isolla tarjoiluvadilla odottivat jo ohueksi viipaloitu hirvenliha ja pienet keitetyt porkkanat.

”Ajattelin, että söisimme isossa huoneessa”, Gunvor sanoi olkansa yli samalla kun kippasi perunat tarjoiluvuokaan. ”Tilaisuutta kun ei kovin usein tule.”

Magdalena pani merkille, että keittiön sohvakin oli juuri samassa kohtaa kuin aina ennenkin. Kuinka monta kertaa hän ja Tina olivatkaan istuneet sillä, kastaneet juustovoi-leipiä kylmään kaakaoon ja kuulustelleet läksyjä toisiltaan, jutelleet, juoruilleet ja uskoutuneet?

”Hyvä luoja sentään, tässä minä vain seison ja haaveilen. Voinko auttaa sinua jotenkin, Gunvor?”

”Ei, ei tarvitse, nyt on kaikki valmista. Tai no, voitahan sinä tuoda kastikkeeseen.”

Bengt oli jo istuutunut pöydän ääreen, jonka sileälle valkoiselle liinalle oli katettu Bing & Grøndahlin lökkikuvioinen astiasto. Hän vaikutti melkein pä eksyneeltä, Magdalena ajatteli samalla kun pani kastikekulhon pöydälle ja istuutui.

”Ajatella, että meistä tuli naapurit”, Bengt sanoi ja otti itselleen perunoita. ”Kukapa olisi uskonut?”

Magdalena hymyili, ei oikein tiennyt mitä vastata.

”Kyllä, meistä tämä on kuule aivan tavattoman mukavaa”, Gunvor lisäsi ja tarjosi lihaa. ”Jos tarvitset apua jossakin, sano vain meille.”

”Kuinka ystävällistä. Isän mielestä taisi olla vähän turhaa ostaa noin iso talo ihan yksin, mutta minä en voinut vastustaa.”

”Oletkin saanut hyvän talon käsiisi”, Bengt sanoi. ”Tervetuloa takaisin kotiin Hagforsiin sitten vain.”

He kilistivät lasejaan vastakkain hiukan varovasti ja joivat.

”Kiitos paljon”, Magdalena sanoi, otti siemauksen ja laski lasin kädestään.

Hän ajatteli, että onneksi Ludvig ei ollut mukana. Ludvig ei olisi malttanut olla hymyilemättä kilistelylle ylimielisesti – *noinhan ei oikeastaan kuulu tehdä* – ja jälkeensä, kun he olisivat jääneet kaksin, hän olisi takuulla kommentoinut sitä, samoin pulleaa nahkasohvaa ja Gunvorin nukkekokoelmaa lasikaapissa. Nyt Magdalena saattoi vain rentoutua ja nauttia lämmöstä ja tunteesta, että hän oli tosiaan kotona.

”Mitä Peo ja Kerstin tekevät tänään?” Gunvor kysyi.

”Kerstinin lapset olivat tulossa sinne. Isä olisi halunnut,

että minäkin menen, mutten jaksanut mennä sinne ja yrit-
tää olla ystävällinen.”

”No, täällä saat olla juuri niin epäystävällinen kuin
haluat”, Bengt sanoi ja iski silmää.

Magdalena nauroi ja tunsi alkavansa rentoutua.

Gunvor ojensi hyytelöä lasikulhossa, ja Magdalena otti
muutaman hyllyvän nokareen lautaselleen.

”Ja onpa mainiota, että löysit täältä töitä, ihan oikeita
töitä”, Gunvor sanoi. ”Nykyään nuorilla on niin vaikeaa.
Kaikki muuttavat pois, halusivat tai eivät.”

”Poliitikkoja ei pätkääkään kiinnosta, että puoli Ruotsia
kuolee pystyyn”, Bengt jatkoi. ”Kaikkienko siellä Tukhol-
massa pitää asua? Ei kai sekään voi olla tarkoitus!”

Magdalena ymmärsi, että aihe tuli Gunvorin ja Bengtin
luona esiin yhtä usein kuin isän ja Kerstininkin kotona.

”Niin, se on surullista”, hän vastasi. ”Mutta Christer aina-
kin asuu yhä täällä?”

Gunvor nyökkäsi.

”Kyllä, hän sai kaikeksi onneksi vakituisen työpaikan
täkäläiseltä asemalta heti poliisikorkeakoulun jälkeen.”

Magdalena näki Tinan ja Christerin koulukuvat, jotka
roikkuivat eri korkeudella seinällä ikkunan vieressä, Tina
huolellisesti tupeeratussa permanentissaan – muisto Jane
Hellen -merkkisen hiuslakan tuoksusta pyyhkäisi selvänä
Magdalenan ohi – ja Christer vaaleine parransänkineen ja
pyöreine poskineen.

”Harva se yö Hagforsin myymälöihin murtaudutaan, ja
kauppiaat menettävät malttinsa, kun poliisi ei ehdi tehdä
asialle mitään”, Bengt sanoi ja osoitti Magdalenaan haarukal-
laan. ”Kirjoitapa siitä, Magda.”

Magdalena ei olisi oikeastaan jaksanut puhua uudesta
arjestaan eikä ylipäättään itsestään. Sen sijaan hän otti vähän

lisää kastiketta lautaselleen ja sanoi: ”Ja Tina asuu yhä Göteborgissa?”

”Kyllä, siellä hän on nyt asunut jo yhdeksän vuotta”, Gunvor sanoi. ”Pikku Xerxes täytti juuri yksi vuotta. Eikö sinulakin ole pieni poika? Minä näin kasteilmoituksen Veckobladetissa, vaikka siitä nyt on jo jokunen vuosi. Hänhän oli suloinen kuin pieni nukke.”

Magdalena nielaisi ja otti vauhtia.

”Hänen nimensä on Nils. Hän täytti kesällä kuusi vuotta. Hänenkin takiaan muutin takaisin kotiin. Haluan, että hän voi varttua rauhallisemmassa paikassa, mutta välillä olen alkanut miettiä, olenko hiukan...”

Magdalena oli aikonut sanoa ”naiivi”, mutta jotenkin se tuntui väärältä. Sen sijaan hän sanoi:

”Ehkä en ole miettinyt tätä aivan loppuun asti.”

”Sinä teet *täysin* oikein”, Bengt sanoi ja halkoi pontevasti ilmaa kämmenellään tähdentääkseen puheidensa ehdotonta todenmukaisuutta. ”Täysin. Oikein. Tietysti pojan pitää päästä pois liikenteen ja pakokaasujen ja ryöstömurhien ja kauheuksien keskeltä. Täällä me kaikki tunnemme toisemme. Täällä ei tapahdu ikäviä asioita.”

Gunvor pyöritti lasiaan ja näytti miettivän jotakin. Sitten hän nosti katseensa.

”Onko poikasi nyt isänsä luona?”

Magdalena nielaisi taas ankarasti.

”Hän on juuri lentokoneessa matkalla takaisin Ruotsiin. He viettivät joulun Intiassa, enkä minä ole puhunut hänen kanssaan jouluaaton jälkeen.” *Perhana*. Magdalena yritti räpytellä kyöneleet pois silmistään. ”Tämä on vähän... vaikeaa. Tämä kaikki. Ero ja muu. Anteeksi.”

Hän taitteli lautasliinansa pieneksi mytyksi ja paineli sillä alaripsiään.

Bengt laski aterimet lautaselle vierekkäin ja katsoi rannekelloaan.

”Jaahas, näyttää siltä, että *Illallinen yhdelle* on juuri alkamassa”, hän sanoi ja nousi.

”Minä panen kahvit tulemaan”, Gunvor sanoi ja keräsi lautaset pöydästä. ”Kai sinä otat kahvia, Magda?”

Magdalena nyökkäsi ja sai puristettua hymyn esiin.

”Kuule”, Gunvor sanoi ja taputti Magdalenaa kädelle. ”Kaikki järjestyy kyllä, odotahan vain.”

Jäättyään yksin pöydän ääreen Magdalena nojasi otsaa käsiinsä.

Ehkä, hän ajatteli. Ehkä järjestyinkin.

Ernst Losjö istuutui sohvalle viskilasi kädessä. Hän huokaisi raskaasti ja nykäisi solmion solmun etusormella auki. Näytelmä oli vihdoin ohi.

Gabriella seiso ikkunan ääressä käsivarret kiedottuina ympärilleen. Juhlakampaus oli lysähtänyt kokoon, ja toisella olkapäällä roikkui pitkä hiussuortuva.

Järven yllä paukahteli vielä muutamia hajanaisia ilotulituksia, vaikka kello lähestyi aamuneljää. Sjökvistit olivat nähtävästi törsänneet oikein kunnolla.

Ernst mietti, kuinka monta osuman saanutta, juopunutta uudenvuodenjuhlijaa Torsbyn päivystykseen tulisi yön aikana. Lääkärikollegoilla oli varmasti kädet täynnä työtä.

”Kummallista, ettei hän ole vastannut tekstiviestiini”, Gabriella sanoi.

”Onko sinusta? Kaipa hänellä on haus Kempaa tekemistä kuin viestitellä vanhojen vanhempiensa kanssa. Sitä paitsi verkko on varmasti ylikuormittunut tähän aikaan.”

Ernst otti siemauksen viskiä ja sulki silmänsä.

”Uskotko, että hän on humalassa?” Gabriella sanoi yhä selin häneen.

”Ei kai se kovin epätodennäköistä ole”, Ernst sanoi. ”Hän on kohta seitsemäntoista. En ole niin sinisilmäinen, että ajattelin meidän Heddamme olevan siinä asiassa erilainen kuin muut.”

Gabriella kääntyi hitaasti Ernstiin päin. Hänellä oli kädessään puolitäysi samppanjalasi, jonka reunassa oli huulipunajälkiä.

”Olen koko syksyn ollut huolissani siitä, että hän vain istuu kotona linnoittautuneena huoneeseensa, ja nyt minusta on kamalaa, ettei hän ole siellä.”

”Meidän on paras tottua”, Ernst sanoi ja nousi sohvalta. ”Huomenna hän on taas kotona.”

”Niin, niin on”, Gabriella sanoi ja hymyili jäykästi.

2

Tore Andersson napsautti radion päälle ja istuutui ruokapöydän ääreen. Sillä aikaa, kun perkolaattori pulputti ja pihisi tiskipöydällä, hän otti etukuponkien ja eilisen Värmlandsbladetin muodostaman pinon päältä almanakkansa. Pieni musta kirja oli jäykkä avata.

Jeanetten antama joululahja, digitaalinen lämpömittari, joka nojasi ikkunankarmiin kahden saintpaulian välissä, näytti miinus seitsemäätoista. Tore otti kuulakärkikynän ja ryhtyi kirjoittamaan. Saatuaan työn valmiiksi hän katsoi röpelöisiä kiekuroitaan epäluuloisesti.

Ja minä kun sain koulussa niin kovasti kehuja käsialastani, hän ajatteli. Mutta se oli silloin se. Ennen rautavali-moa. Hän sulki kirjan ja istui hetken aloillaan, seurasi vaha-kangasliinan kalvennutta kukkakuosia käyrällä etusormella.

Uusi vuosi, hän ajatteli. Taas uusi. Ja nyt hän muuttaisikin. Parahiksi ennen yhdeksänkymmenvuotispäiväänsä maaliskuussa.

Kirje kunnan asuntotoimesta oli tullut ensimmäisellä adventtiviikolla. Talo purettaisiin, vaihtoehtoja ei enää ollut. Useimmat naapureista olivat jo tarttuneet erilaisiin tarjouksiin uusista asunnoista, mutta Tore ei. Hän ei ollut voinut kuvitella lähtevänsä paikasta, joka oli ollut hänen kotinsa yli viidenkymmenen vuoden ajan. Hänen ja Weran ja lasten.

Menestysdekkari kimuranteista ihmissuhteista ja pinnan alla väijyvistä salaisuuksista.

Magdalena Hanssonin sydän on karrella: takana on ero, edessä muutto lapsen kanssa takaisin kotikaupunkiin Hagforsiin paikallislehden toimittajaksi. Äkisti pikkukaupungin rauha järkkyy, kun kuusitoistavuotias hyvän perheen tyttö katoaa uudenvuodenyönä. Magdalena ryhtyy kirjoittamaan tapauksesta, mutta Hagforsin poliisi on pulassa, varsinkin kun pian löydetään alaston nuori nainen ammuttuna. Onko kyseessä kadonnut Hedda? Pikkukaupungissa kaikki tuntevat toisensa – mikseivät siis myös murhaajan.

”Se mikä alkuun näyttää sopusointuiselta, kätkee sisäänsä järkyttäviä asioita – tämän jos minkä Schulman osaa.”

MAGNUS UTVIK, SVT

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-951-31-9653-0